

Quinnie & Quinn

Voor Lena

‘Vergeet nooit dat je absoluut uniek bent. Net zoals alle anderen.’

– MARGARET MEAD

Voor Ilya

‘Jezelf bevrijden is niets. Vrij zijn is moeilijk.’

– ANDRÉ GIDE

Voor Mona Fay

‘Als het hart niet meer gelooft en hoopt, dan is liefde nog de redding.’

– WILLEM DE MÉRODE

Voor Tom Hautekiet en Vanessa Verstappen

‘Doodgaan is wakker worden aan de verkeerde kant van je dromen.’

– HARRY MULISCH

Dimitri Leue

Quinnie & Quinn

Purperen liefde

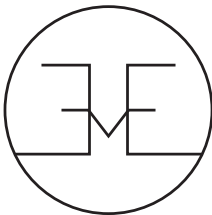
Deel 1: Felicië	7
Dubbel geluk	9
Echtpaars	18
Oranjerood	26
Deel 2: Boswoud	33
In het midden van de acht	35
Moeras der twisten	46
Hutvrouwkje	52
Mapa	61
Deel 3: Dwaalland	65
Grot en klein	67
Doodlopende stad	72
Een waterval van emoties	82
Met de Elle van liefde	88
Deel 4: Strandzee	97
Zandpaleis	99
Stampboom	106
Bootschip	114

DEEL 1

Felicië

Dubbel geluk

Het Plein van het Eeuwige Geluk stond afgeladen vol. Voor het extreem hoge podium stond de hele generatie Q netjes opgesteld in hun purperen werkplunjes. De jongens met hun nummers op het rechterschouderblad aan de rechterkant, en de meisjes met hun nummers op het linkerschouderblad aan de linkerkant. Exact zeven meter tussen de twee groepen in. Exact één meter tussen iedere rij en exact een halve meter tussen iedere aanwezige. Het geheel was prachtig omkaderd door zo'n duizendtal zwarte silhouetten. Machines van tweeënhalve meter hoog, met aan alle kanten ogen, en lopen van pistolen waar er normaal vingers zouden zitten. Het waren dodelijke robotten, geprogrammeerd om orde te houden met ijzeren hand. 'Monsters' werden ze binnensmonds genoemd. Hardop moest iedereen echter 'Vredesvrienden' zeggen. Op het podium stond het te grote spreekgestoelte. Het symbool van Felicië prijkte twintig meter

hoog en twintig meter breed achteraan op het podium. Voor degenen die er toch naast zouden kijken, stonden er ook zo'n duizendtal vlaggen met diezelfde afbeelding rondom het plein. Het waren twee E's, waarvan de eerste gespiegeld stond. Tussen die twee E's in een V die de middelste beentjes van de E's verbond. Zo leek het op een gevleugelde M, maar dat was niet de bedoeling, want de Grote Leider had dat symbool gekozen om zijn overleden vrouw Eve te eren.

Een lage bastoon deed het plein trillen. Bombastische muziek barstte los. Strijkers, blazers en pauken. De jongens en meisjes van generatie Q zagen hoe de Grote Leider uit de zon tevoorschijn kwam. Zijn gouden mantel met opstaande kraag fonkelde als een zee. Hij schreed tot vooraan het platform. De eerste rijen konden zien dat zelfs de zolen van zijn schoenen goud waren. Hij droeg een gouden zonnebril met gouden glazen en zijn huid was blinkend bruin vol glitters. De Grote Leider zette zijn bril af en even leek het alsof zijn ogen straalden. Had hij echt gouden pupillen?

Q55 kneep haar ogen tot spleetjes. De zon stond zo laag dat het klepje van haar pet geen nut had. Naast haar hoorde ze een diepe zucht, onmiddellijk gevolgd door een zacht gesis. Niemand wilde in de problemen komen. Er was duidelijk gezegd dat ze geen kik mochten geven. De Vredesvrienden hadden een supersonisch gehoor en hun oren werkten samen, hun computers waren verbonden. Zo konden ze de exacte locatie bepalen vanwaar de zucht kwam. De buurvrouw van Q55 fluisterde stil: ‘Sorry’, waarmee ze zich niet alleen excuseerde bij de omstanders, maar ook bij de Vredesvrienden, die het voorval zo konden klasseren als ongevaarlijk. Het moest misstil zijn. Alleen als het groene lampje brandde, was applaudisseren en juichen toegestaan. Dat wisten ze. De briefing voor dit uurtje had drie dagen geduurd.

Q55 wist dat ze de leider moest bewonderen – dat hadden haar leerkrachten vaak genoeg gezegd – toch deed zijn verschijning haar niets. Ze had jeuk aan haar neus en ze wist dat ze niet mocht krabben. Ondertussen stond ze hier al zo lang dat ze naar het toilet moest.

De monumentale muziek ging naar een hoogtepunt en stopte. De leider hief zijn armen op, liet de klank helemaal uitgalmen en nam het woord.

‘Aurikoa, Feliciërs, bewoners van het grote en gelukzalige rijk Felicië.’

De massa antwoordde hem, zoals zo vaak geïmproviseerd: ‘Aurikoa,

Auriko Kimler. De eerste. De enige.’

Zijn gouden haren wapperden in de wind, die schijnbaar alleen op het podium waaide.

Auriko Kimler glimlachte met zijn lippen op elkaar naar zijn purperen toehoorders. Hij bracht zijn armen samen met zijn mondhoeken omlaag en sprak: ‘Feliciërs, wees niet bang. Ik ben er. Ik weet wat jullie nodig hebben. Ik wijs jullie de weg naar het geluk. Hadden jullie geen prachtige kindertijd?’

De purperen menigte scandeerde: ‘Jawel, Auriko Kimler, wij hadden een prachtige kindertijd.’

Q55 dacht terug aan haar schoolhuis, waar ze met honderden in een slaapzaal sliepen en waar haar enige bezit een kleine kast was, met dezelfde kleren als die in de kast daarnaast en de kast daarnaast. Een meisje had eens, om een onderscheid te maken, met een pen een bolletje gezet aan de binnenkant van haar kleren. De Vredesvrienden kwamen erachter en namen haar mee. De volgende dag kwam ze weer bij de groep. Op haar voorhoofd had ze een brandwond in de vorm van een bol. Zo was ze voor altijd anders dan de anderen.

Ze kregen twee uur per dag sport. Geen ploegsporten, nee, het groepsgevoel zou zomaar even kunnen leiden tot geluk. Individuele training in kracht, volharding, lenigheid en evenwicht. Kinderen die opgaven of die zich hadden geblesseerd, moesten twee uur lang in kleine kooien toekijken. Zes uur per dag kregen ze les. Taal, rekenen, biologie.

Q55 herinnerde zich de oefeningen.

Taal: ‘Wonderen gaf Auriko Kimler ons.’ – Wat is het onderwerp van de vorige zin?

Rekenen: Auriko Kimler heeft een mand met twintig appels. Er zijn duizenden mensen op het plein. Hij deelt ze allemaal uit. Iedereen krijgt een appel. Iedereen is voldaan en gelukkig.

Hoeveel appels zijn er nog in de mand?

Biologie: Auriko Kimler schiep vlinders omdat hij zo van kleur houdt. Muggen maakte hij op een dag dat hij bijzonder boos was, omdat een kindje had gehuild. Wie weet wat voor vervelende zaken hij nog zou maken als je huult, dus dat zullen we maar beter niet doen. Auriko Kimler schiep dieren in het water, in de lucht en zelfs in de grond. Zelfs in de bomen en in de stenen. Overal schiep hij dieren. Toen iemand zei: 'Ja, maar je kunt waarschijnlijk geen dieren scheppen in de mens', ontwierp hij parasieten zoals de lintworm of schurft. Je mag Auriko Kimler niet uitdagen. Hij straft onmiddellijk. De bloemen maakte hij toen mensen mooie liederen zongen. Twee uur per dag moesten ze dan ook liederen zingen die Auriko Kimler verheerlijkten.

Q55 was doordrongen van het idee dat ze alles te danken had aan hem, hoewel ze diep vanbinnen soms ook boos was op hem. Dat had ze nog tegen niemand durven te zeggen. Boos omdat hij zo streng was. Boos omdat ze zich, ondanks de groep waar ze altijd bij was, zo eenzaam voelde.

Er werd ook twee uur per dag gekleurd of geboetseerd. Dat waren dan altijd afbeeldingen van de Grote Leider.

Al die activiteiten vielen nog mee. Maar wat geen enkel kind graag deed, was twee uur lopende band. Twee uur per dag moesten ze in een fabriek aan de lopende band staan waar ze altijd dezelfde handeling moesten uitvoeren: een schroefje ergens indraaien, een sticker aanbrengen, omgevallen potjes mooi op het kruisje zetten ...

Dankzij Auriko Kimler veranderden ze om de week van fabriek, zodat er toch wat afwisseling was. Daar waren ze hem wel heel dankbaar voor.

Vanaf vijf jaar moesten ze dat taakje dagelijks doen. En ook hier waren de Vredesvrienden in de buurt om te zien of je geen foutje

Leue, Dimitri
Quinnie & Quinn. Purperen liefde

© 2020 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Dimitri Leue
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok
www.leue.be

Omslagontwerp: Sofi Van Hauwe
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppol
Trefwoorden: geluk, vrijheid

D/2020/0034/237
ISBN 978 90 02 27230 1
NUR 283, 284

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.